

Forslag, jeg der har stillet. Der er imidlertid i de sidste Par Dage kommet en saadan Bunte af Betænkninger, Erklæringer, tilbagesendte og overfendte Lovforslag, at jeg ikke tror at fornærme Nogen, selv ikke det arbejdsdygtigste og flittigste Medlem, ved at antage, at en saadan Henviisning for Mange ikke vil være hynderlig opløsende, og jeg nødes derfor til kort at gjentage den Udtalelse, der findes i Erklæringen. Jeg har nemlig dert saagt, at jeg anser det for en utvivlsom Kjendsgjerning, at hverken det ene eller det andet af de to sammenfoblede Jernbaneforslag kan gennemføres i de Par Dage, der er tilbage af denne Samling — jeg retter det nu til: i de Par Timer, der er tilbage af Samlingen — med mindre man her resignerede og tog Lovforslagene ganske i den Stikelse, hvori de ere komne fra det andet Thing. Det er imidlertid en Eventualitet, som efter Flertallets Udtalelse i Erklæringen er ikke blot lidet sandsynlig, men ogsaa, maa man vel sige, ligefrem utænkelig. Under de saaledes foreliggende Forhold betragter jeg det derfor som overhovedet lidet hensigtsmæssigt at stille Forslag til Forandringer, hvorved der ikke opnaas Andet end, at dette Thing ved nye Afstemninger over nye Principer yderligere binder sin fremtidige Stilling overfor hele Sagen. Jeg har derfor i Betragtning heraf tilladt mig at foreslaa, at man gaar over til den næste Sag paa Dagsordenen. Jeg finder Anledning hertil strax at gjøre den Bemærkning, at denne min Mindretalserklæring er aldeles enslydende for det Baneanlæg, som nu er til Forhandling, og overfor det andet Baneanlæg, idet jeg selvfølgelig ønsker begge Lovforslag ens behandlet, saavel det nyeste som det sjællandske. — Jeg skal til denne Gjengivelse af min Motivering i Erklæringen blot knytte endnu et Par Bemærkninger. Det forekommer mig, at Vedtagelsen af mit Forslag er ikke blot det Uvælgeligste af Hensyn til, at der Intet kan opnaas, og den mildeste Maade, hvorpaa denne Sag kan endes, men det forekommer mig tillige at være den hænneste Maade, hvorpaa Thinget kan komme ud af — hvis jeg tør bruge det Udtryk — hele dette Jernbanerustningsjuss, hvori vi, maatte uden, maatte dog med nogen Skyld fra vor Side ere komne ind. Det vil ogsaa for selve Sagens Skyld sikkert være den bedste Maade, hvorpaa Sagen mindst vil præjudiceres. Jeg ser ikke Andet, end at Thinget, ved at man gaar over til næste Sag paa Dagsordenen, Intet foregriber eller binder sig i nogen bestemt Retning. Ei heller tror jeg, at den ærede Minister vil kunne paa anden Maade komme til at staa friere lige overfor de For-

slag og de Forslags Bestaaffenhed, som han maatte agter at komme frem med til næste Aar, ja han vil endog saa staa saa frit, at det efter min Mening vil bero paa hans Forogdtbefindende og de Resultater, han ved sine Undersøgelser og Overvejelser vil komme til, om han vil fremkomme med Forslaget i samme Stikelse igjen eller i en modificeret Form, hvortindom man paa den anden Side ved at gaa ind paa Flertallets Forslag gaar ind paa nye Principer og binder sig — ikke til det Gamle; thi det var en anden Ting, dersom Flertallets Forslag gik ud paa at vende tilbage til Landstingets gamle Standpunkt; men det er jo langt fra dette. Dette Lovforslag gik fra os uden Tilstod; efter en lang Kamp og Meningsudveksling nægter Thinget Tilstod. Nu foreslaas det, at der skal gives Tilstod, og ikke alene dette, men tillige er der et andet og nyt Princip kommet frem, nemlig at Anlægssystemet skal forvandles til det lettere. Mellem to svære Baner med Skinner til 63 Pund lægger man en Bane med Skinner til 45 Pund, og hvis denne Bane overhovedet skulde have nogen som helst militær strategisk Betydning, hvad jeg dog ikke skal indlade mig paa at hævde, saa tror jeg, at det maa siges, at den vil i mindre Grad kunne opfylde dette Formaal; i hvert Fald er det to nye Principer, som det høie Thing i Dag skulde gaa ind paa, og hvorfor? Ja jeg kunde forstaa det, hvis der derved opnaaedes blot Spor af Formodning om, at man vilde kunne gennemføre enten den ene eller den anden eller begge Baner, men henset til, at det nu kun er et Par Timer, der staar tilbage, tror jeg ikke, Nogen vil kunne give nogen som helst Grad af Formodning om, at det vil blive Følgen; naar der Intet kan opnaas, forekommer det mig, at Thinget staar sig bedst ved ikke yderligere at forkvakle denne Sag, ikke yderligere at optage nye Principer, ikke yderligere at binde sig, og jeg tillader mig derfor at anbefale til det høie Thing som den letteste, bedste og mildeste Maade — ikke at forfaste Forslaget, nei blot ganske simpelt at gaa over til den næste Sag paa Dagsordenen.

Ordføreren (Rump): Jeg maa paa det Bestemteste fravaade det høie Thing at følge det ærede Mindretal, som nu havde Ordet. Jeg kan ikke paa nogen som helst Maade indse, at det skulde være rigtigt at gaa den Vej, som han foreslaar. Vi maa huske paa, hvorledes Situationen er med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, og det er alene det, vi have med at gjøre. Der var her i Thinget Overensstemmelse med